

zase nechám práce a nechám i naslouchání, už se mi nechce odhalovat žádné sílící šelesty, mám dost objevů, nechám všechno, byl bych už spokojen, kdybych upokojil ten svůj vnitřní rozpor. Znovu se dám odvést svými chodbami, přicházím do pořád vzdálenějších, od svého návratu ještě neviděných, úplně nedotčených mými hrabajícími tlapami, jejichž ticho prociťá při mém příchodu a snaží se na mne. Nepoddávám se, spěchám dál, vůbec nevím, co hledám, nejspíš jen odklad. Zabloudím tak daleko, že se dostanu až k labyrintu, vábí mě naslouchat u mechového stropu, vzdálené věci v tu chvíli tak vzdálené, putají můj zájem. Proniknu až nahoru a poslouchám. Hluboké ticho; jak je tu krásně, nikdo se tam nestará o mé doupě, každý má dost svých starostí, které ke mně nemají žádný vztah, jak se mi to jen podařilo dosáhnout. Tady pod mehovým stropem je teď snad jediné místo v mém doupěti, kde mohu celé hodiny nadarmo naslouchat. — Úplný obrat v poměrech doupěte, dosavadní místo nebezpečí se stalo místem klidu a míru, kdežto nádvoří strhla vřava světa a jeho nebezpečnosti. A ještě huň, ani zde není ve skutečnosti mír, zde se nic nezměnilo, ať tiše či s hlukem, nad mechem číhá nebezpečí jako dřív, jenže já jsem pro ně ztratil cit, přespříliš zaujat sykotem ve svých stěnách. Jsem jím zaujat? Ono slyí, blíží se, já se však plazím skrz labyrint a uveleblím se pod mechem, je to už skoro, jako bych přenechával svůj dům tomu sykalovi a spokojil se už s tím, že tu nahore najdu aspoň trochu klidu. Tomu sykalovi? Mám snad nějaký nový určitý názor o původu šelestu? Vždyť ten šelest přece snad pochází od stružek, které vyhrabává drobotina? Není tohle můj určitý názor? Vždyť jsem ho dosud ještě neopustil? A jestliže nepochází od stružek přímo, tedy

nějak nepřímo. A jestliže s nimi vůbec nijak nesouvisí, pak se snad nedá předem vůbec nic předpokládat a je nutno vyčkat, až se snad příčina buď najde, nebo sama ukáže. Zahrávat si s dohady dalo by se ovšem ještě i teď, příkladně by se dalo říci, že někde v dálece pronikla voda a to, co mi připadá jako píštěň či syčení, bylo by pak vlastně šumění. Ale nehledě k tomu, že v tomto směru nemám vůbec žádné zkušenosti — spodní vodu, kterou jsem na počátku našel, jsem hned odvedl a nikdy se už v této písčité půdě nevrátila —, nehledě k tomu je to zkrátka sykot, který se nedá vyloužit jako šumění. Avšak co pomůže všechno nabádání ke klidu, obrazovitost se nezastaví a já skutečně dospěju až k tomu — nemá smysl zapírat si to —, že ten sykot pochází od nějakého zvířete, nikoli od mnohých a drobných, nýbrž od jednoho jediného velkého. Leccos tomu odporuje. Že šelest je slyšet všude a pořád stejně silně, a nadto pravidelně ve dne v noci. Zajisté, zprvu bylo spíše nasnadě předpokládat množství drobných zvířat, poněvadž bych je však při svých výkopech nutně musel najít a nenašel jsem nic, nezbyvá než předpokládat existenci velkého zvířete, zejména když to, co tomuto předpokladu napohled odporuje, jsou pouze věci, jež čini toto zvíře nikoli nemožným, nýbrž nade všechno pomyšlení nebezpečným. Jedině proto jsem se tomuto předpokladu bránil. Přestanu už klamat sám sebe. Dávno už si zahrávám s myšlenkou, že je to slyšet i na velkou vzdálenost jen proto, že ono zvíře pracuje jak zběsilé, probabává se půdou tak rychle, jako když se někdo prochází volnou chodbou, zem se chvěje při jeho hrabání, i když ono už pokročilo dál, toto dozrívající chvění a zvuk práce samé splývají ve velké vzdálenosti a já, k němuž se donesou už jen poslední závany šelestu,